NICUȘOR DAN – SLUGA ISRAELULUI

Incorect Politic

Aprilie 30, 2025

Nicușor Dan – Sluga Israelului

Via MihaiTociu:

Vă mai amintiți când presa v-a făcut cunoștință cu Nicușor Dan? Era prin 2008 când l-a prezentat cu mare tam-tam ca șef al Asociației Salvați Bucureștiul, care se lupta cu mafia imobiliară și cu distrugătorii spațiilor verzi.

Asociația însemna câțiva voluntari fanatici care urmăreau actele ilegale emise de primăriile Bucureștiului și le contestau în instanță. În paralel cu ei, erau și alții care făceau la fel, oameni ajunși la disperare de ilegalitățile administrației și poliției, oameni care aveau sentimentul că sunt părtași la distrugerea orașului dacă nu fac ceva… unii organizau proteste, cei cu cunoștințe juridice contestau în instanță actele ilegale emise de primărie, încurajau cetățenii să fie vocali, să reclame, să se opună.

Spre deosebire de ceilalți, Nicușor Dan era purtat pe brațe de presă: aproape în fiecare zi apărea un articol despre Asociația Salvați Bucureștiul, interviuri cu președintele ei, Nicușor Dan, ce acțiuni face, ce proteste,

unde și când să vină bucureștenii să se alăture, știri care dovedeau că energia și implicarea lor pune rechinii imobiliari cu botul pe labe și parcurile sunt salvate.

Și oamenii i s-au alăturat, pentru că au crezut că Nicușor Dan este un guru al legalității și al bunei administrații. Nu numai că mai toți activiștii au început să lucreze sub egida asociației lui Nicușor Dan, dar erai considerat un ciudat dacă mai continuai să salvezi Bucureștiul în afara Asociației Salvați Bucureștiul. Părea ilogic ca cineva să mai vrea să acționeze separat, la un nivel mic, când cetățenii cei mai vocali, cei mai implicați și cei mai buni juriști se alăturaseră lui Nicușor Dan, iar victoriile lui umpleau ziarele și televiziunile.

Rezultatul a fost că, în decurs de un an, un Nicușor Dan apărut din neant a fost transformat de presă în rotweillerul democrației și asociația lui o balenă care a înghițit activismul civic din București. Nicușor Dan a ajuns să dețină monopolul la ce acțiuni se fac, împotriva cui, când și cum și vai de mafiotul care îi intra în vizor.

Oficial, Nicușor Dan lucra pentru interesele românilor

În realitate, e greu de crezut că presa l-a creat fără să servească interesul cuiva.

Și s-a făcut lumină în momentul în care au apărut unii care și-au pus în cap să defrișeze un parc ca să construiască în locul lui un monument al holocaustului. Este vorba de Parcul Brezoianu, care se afla dintotdeauna în centrul Bucureștiului, cum s-ar spune ”un parc istoric”, dar care avea dezavantajul că lângă el era Ministerul de Interne.

Indivizii aceștia nu au acceptat nicio ofertă făcută de Primărie de alt spațiu pentru a-și ridica monumentul, oferte mai bune și mai vizibile arhitectonic, deoarece pentru ei conta ca monumentul să fie ca un deget mijlociu ridicat chiar sub geamurile ministerului. Cumva, nedeclarat, ei aveau ceva cu statul român… iar statul român a știut asta, pentru că și-a mutat sediul ministerului imediat ce memorialul a fost ridicat.

În mod evident, distrugerea oricărui spațiu verde era total interzisă prin lege, așa că distrugerea unui întreg parc era de neconceput… nici să fie vreodată aprobată de Primăria Bucureștiului, nici să nu fie anulată instant de justiție.

Numai că primarul Bucureștiului provenea din familia Schmeyer – probabil belgieni, dar care și-au românizat numele în Oprescu – și dacă se analizează numele de origine și al consilierilor locali, devine explicabil cum de au avut tupeul să voteze cu toții hotărârea de Consiliu General numărul 323/29.10.2008 prin care Parcul Brezoianu urma să fie ras, betonat și în locul lui ridicat un monument al holocaustului.

Pentru această faptă, Sorin Oprescu a fost apoi invitat în Israel pentru a fi felicitat personal de președintele și de primul ministru al Israelului pentru desconsiderarea legilor din România în beneficiul intereselor statului Israel.

O astfel de ilegalitate era floare la ureche să fie contestată în justiție de Nicușor Dan, care avea în derulare zeci de procese pe care le câștiga pe bandă rulantă. Multe dintre contestațiile sale erau făcute de amorul artei, doar pentru palmares, pe motiv că avizele primăriei aveau neconformități juridice minore, pe când salvarea unui întreg parc era un caz strigător la cer nu numai de respectare a legii, dar și de apărare a unui interes major al bucureștenilor.

Și uite așa îl găsim în pe Nicușor Dan în 2009 dând interviuri împotriva distrugerii parcului Brezoianu: "Atat Planul Urbanistic Zonal cat si autorizatia de defrisare si autorizatia de constructie, daca vor fi emise, incalca OUG 114/2007, care interzice schimbarea destinatiei spatiilor verzi, reducerea suprafetei ori stramutarea lor. Noi nu ne opunem realizarii monumentului, ci doar locatiei alese, care ar face sa dispara unul din putinele spatii verzi centrale – a declarat Nicusor Dan, presedintele Asociatiei Salvati Bucurestiul".

Ca dovadă că presa a făcut ca toate ong-urile și toți activiștii civici să se lase absorbiți de asociația lui Nicușor Dan este faptul că o singură altă asociație a luat atitudine împotriva distrugerii parcului: Eco Civica. Înainte de apariția asociației Salvați București, ar fi fost cel puțin 20 de cetățeni și organizații mici care ar fi sărit ca arși, dar acum cu toții intraseră în asociație și acționau numai organizat, pentru că aveau încredere totală în Nicușor Dan.

Și dă-i și luptă, neicușorule!

Așadar, salvarea Parcului Brezoianu era o acțiune obișnuită a asociației și presa prezenta cazul, ca de obicei. Numai că, dintr-o dată, s-a făcut liniște. Apoi au apărut articole care lăudau construirea monumentului holocaustului, importanța și necesitatea acestuia, cât de mult și-l doresc bucureștenii, iar distrugerea lui era în realitate un beneficiu pentru bucureșteni pentru că pentru fiecare copac tăiat erau platați alți 9 în altă parte, ca lumânările de la menoră…

Ce s-a întâmplat cu militantismul? Eco Civica a tras pe dreapta. Explicația președintelui e un exemplu de angajament civic și de tărie de caracter, specific societății civile: "Am primit un telefon și mi-au zis să stau cuminte, să o las mai moale cu legea pentru că monumentul holocaustului e interes de stat, și o să aibă ei grijă să nu mă deranjeze nimeni când o să lupt în continuare pentru trotinete și biciclete, câței, pisici și arici…".

La fel, și Nicușor Dan a retras acțiunea în justiție pentru anularea hotărârii de consiliu care dădea liber la distrugerea parcului. În locul ei, a trimis o scrisoare din partea asociației Salvați Bucureștiul către

buldozeristul care a ras Parcul Brezoianu, în care a scris cu sângele său: ”Să-ți fie rușine!”, s-a suit pe șenilă și i-a înmânat-o personal. Din umbra buldozerului, cineva i-a făcut cu ochiul… apoi a ajuns primarul Bucureștiului.

Monumentul holocaustului s-a ridicat. Acum i se spune ”memorial”, cu toate că în acte este monument. De fiecare data când îl vedeți, amintiți-vă că cel în care v-ați pus toate speranțele că va face ordine în București – Nicușor Dan – a refuzat să se opună la distrugerea Parcului Brezoianu pentru motivul că beneficiarul ilegalității era statul Israel.

Și apropo de presă: nicăieri nu găsiți vreo informație despre Parcul Brezoianu, unde a fost, cum a fost și cum a dispărut. De ce? Pentru ca românii să nu se întrebe cine trebuia să se opună și de ce nu a făcut-o

Cât despre Google, au fost șterse toate mențiunile vechi despre Parcul Brezoianu. Nu se mai știe nimic despre acesta, a fost scos definitiv din istoria Bucureștiului, din memoria oamenilor… nu a existat niciodată.

Oare cine are puterea să facă așa ceva? Dacă au putut face dispărut din istorie un parc vechi de sute de ani, ce altceva…

Dar asta nu e tot: urmează Nicușor Dan și Muzeul Holocaustului

Așadar, presa a făcut invizibilă povestea cu memorialul holocaustului și românii au crezut în continuare că Nicușor Dan este arhanghelul corectitudinii. În 2016, cu capitalul de imagine câștigat ca ong-ist, și-a făcut partidul Uniunea Salvați Bucureștiul – USB, a candidat și a ajuns consilier general în Primăria Bucureștiului, împreună cu alți 8 colegi de partid.

În vremea aceea a apărut o mare fierbere internațională pe motiv că Bucureștiul nu avea un muzeu al holocaustului și, prin urmare, nu era în rândul lumii civilizate. Președintel Iohanis, prim miniștrii Ponta și Cioloș, plus șefii de partide parlamentare, făcuseră promisiuni la ambasadele SUA și Israel că se rezolvă. Dar unde? Evident, trebuia să fie într-o clădire măreață, în buricul târgului.

Cum e-n democrație, când o problemă e expusă dezbaterii publice, în realitate ea e clarificată de mult. Cu 4 ani înainte, la primarul Bucureștiului Oprescu-fost-Schmeyer s-a prezentat ministrul învățământului Andrei Marga-fost-Popescu, și i-a dat ideea ca primăria Bucureștiului să cumpere Palatul Dacia-România pentru a se înființa acolo muzeul holocaustului. Ca să nu se prindă lumea, să spună că Primăria cumpără clădirea pentru a se înființa în ea o galerie de artă, cu numele Pinacoteca Municipiului București, în care să fie expuse cele 6 mii de opere de artă pe care Primăria le-a cumpărat în ultima sută de ani și stau depozitate prin beciuri din lipsa unui spațiu de expunere. Șmecheria a ținut și toată lumea a considerat că merită ca primăria să dea 80 de milioane ca să avem încă un muzeu de artă.

Palatul Dacia-România e o clădire simbol a Bucureștiului, situată pe strada Lipscani vis-a-vis de Banca Națională, strălucește de frumusețe, are 3 etaje și o curte interioară și are o suprafață enormă: e mai mare decât Muzeul Național de Istorie a României. Un muzeu al holocaustului nici nu putea fi altfel!

Jumătate din treabă fusese făcută, apoi au așteptat 4 ani să-și termine mandatul consilierii generali care au votat cumpărarea clădirii pentru ca următirii consilieri să voteze schimbarea destinației, din Pinacotecă în muzeu al holocaustului.

Mai era de rezolvat o problemă: în România nu există bază legală pentru înființarea unui muzeu al holocaustului. Foaia de parcurs a holocaustului a fost scrisă și bătută în cuie de cel mai mare guru din lume, Elie Wiesel, într-un așa zis Raport Final, în care a spus clar să se facă secțiuni despre holocaust în muzeele de istorie din România, nicidecum muzee de sine stătătoare.

Soluția a fost să nu se includă cuvântul holocaust în titulatura muzeului, adică acesta să fie doar un muzeu de istorie a evreilor din România – evident, mai mare decât Muzeul Național de Istorie a României.

Așadar, cedarea Palatului Dacia-România pentru înființarea unui muzeu al holocaustului, disimulat sub numele unuia de istorie a evreilor, era doar o formalitate pe care trebuiau să o voteze consilierii generali, unde Nicușor Dan era dirijorul la consilierii Uniunii Salvați Bucureștiul.

Numai că formalitatea aceasta avea nevoie de niște avize tehnice care să justifice de ce o clădire care fusese cumpărată pentru a expune 6 mii de tablouri și sculpturi era cedată unora care aveau de expus niște poze, câteva butaforii și bucăți de săpun fake. Interesant, nu s-a găsit niciun profesionist care să-și pună pielea pe băț și să semneze un astfel de aviz.

Așadar, la ședința de Consiliu General din septembrie 2016, consilierii USR s-au trezit în brațe cu propunerea de hotărâre fără avize. S-au prins imediat că era ilegal să voteze așa ceva, dar și că alternativa era să muște mâna celui care i-a pus acolo. Nicușor Dan a ales varianta cea mai simplă – s-a dat rănit și a lipsit de la ședință, dar ceilalți trebuiau să ia decizia vieții lor… și au cerut 10 minute pauză ca să sune un prieten.

La revenirea din pauză, îngerii legalității au votat în unanimitate pentru… ilegalitate.

Hotărârea de consiliu general a fost aprobată, dar niște cetățeni au contestat-o în justiție și… a fost anulată, în ziua de Sfântul Nicolae a anului 2018.

Dacă pica bomba atomică și nu era așa de mare agitație în presă: ambasadori, analiști și politicieni plângeau și dădeau vina pe antisemitism, pe extremiști, legionari și pe poporul needucat, care a dat naștere unui astfel de judecător fără inimă.

Directorul Congresului Mondial Evreiesc și cu șeful rabinilor au venit în România, au vorbit cu Iohanis și au dat undă verde politicienilor să treacă cuvântul holocaust în denumirea muzeului mult dorit, iar primarul Gabriela Firea să propună din nou consiliului general să voteze cedarea Palatului Dacia-România pentru a fi transformat în muzeu de istorie a evreilor și al holocaustului… dar să o facă obsesiv până când consilierii vor înțelege că nu e pe vrute.

Firea a făcut-o patru luni consecutiv, pentru că de fiecare dată se găseau unii care, în ciuda imaginii pe care o au politicienii români, au votat împotrivă. Consilierii USR, pentru că între timp USB s-a transformat în Uniunea Salvați România, au votat de fiecare dată pentru muzeul holocaustului. Firea a fost oprită de procuratură cu amențarea de dosar penal pentru încălcarea hotărârii judecătorești a Sfântului Nicolae… după asta nimeni altcineva nu a mai avut curajul să facă propunerea.

Rolul lui Nicușor Dan nu s-a oprit aici!

După eșecul cu Palatul Dacia-România, ordinal din Israel a fost să se taie jumătate din Muzeul Antipa pentru a se construi acolo muzeul holocaustului. Era un loc central, chiar în fața Guvernului, plin de verdeață, unde bucureștenii nici nu trebuiau aduși pentru că veneau în mod natural să se relaxeze. În timp, se putea găsi o altă clădire în care să se mute Muzeul Antipa, pentru că românii își doreau un muzeu al holocaustului cât mai mare, nu-i așa?

Cum era de așteptat, Nicușor Dan cu USR-ul lui nu au avut niciun interes să se opună, așa că bucureștenii au protestat și fără Salvatorii României până când Guvernul a abandonat propunerea.

Atunci s-a trecut la nivelul superior: Parlamentul, care a votat o lege prin care o clădire cu OPT etaje de pe Calea Victoriei, care aparține statului român, să fie dată pentru înființarea muzeului. Se aștepta cineva ca USR să nu voteze DA cu două mâini?

Aparent, povestea muzeului holocaustului s-a terminat cu happy-end pentru statul Israel și Congresul Mondial Evreiesc, pentru că aceștia s-au afișat public ca fiind beneficiarii reali și cei care au tras sforile. În realitate, noua clădire nu le place, pentru că nu e centrală și nu are vad comercial pentru a face restaurant și cafenele la parter… așa că le-a rămas gândul la Palatul Dacia-România.

E foarte important să fie o clădire atrăgătoare, pentru că muzeul holocaustului nu va fi chiar un muzeu, ci o instituție de educare pentru profesorii și elevii din toată țara, aduși cu autocarele. Clădirea dată de Parlament e așa de urâtă încât nimeni nu va vrea să-și facă selfie în fața ei.

Între timp, Nicușor Dan a ajuns primar general și a pus Palatul Dacia-România la păstrare, adică nu a făcut niciun pas pentru a deschide Pinacoteca, cu toate că costa infim să o fi făcut măcar parțial. Doar

închiriază ocazional puțin din parter ca să nu se zică că e nefolosită.

250 de milioane de lei așteaptă să fie cheltuiți pentru deschiderea muzeului în clădirea dată de Parlament (170 de milioane de la guvern și 80 milioane din împrumuturi externe făcute prin PNRR), dar sunt invocate tot felul de tertipuri juridice și arhitecturale pentru a NU începe lucrările. Chestiunea interesantă este că nimeni nu se mai grăbește și anii trec fară ca ambasadorul Israelului să mai bată cu pumnul în masă.

De 5 ani de când e primar, nimeni din presă nu l-a întreabat pe Nicușor Dan de ce ține în continuare prin beciuri operele de artă al Pinacotecii. De ce? Pentru că ordinul este să nu se deschidă nici cea mai mică sală de expunere în Palatul Dacia-România, pentru că ar suna foarte urât să se spună că a fost închisă Pinacoteca ca să fie înlocuită cu un muzeu al holocaustului. În schimb, ar suna foarte bine ca Primăria să se debaraseze de o clădire abandonată… cui îi mai pasă că ajunge în beneficiul statului Israel dacă astfel scăpăm de cheltuielile de întreținere?

Momentul se apropie, ca dovadă că deputatul USR George Dima face primul pas public cu declarația sa din 25 martie anul acesta: ”Țara noastră trebuie să aibă un muzeu al istoriei evreilor și Holocaustului, ținând cont de trecutul istoric real al României. Institutul “Elie Wiesel” a făcut multe demersuri în acest sens, de-a lungul anilor, iar acum este nevoie de colaborarea proactivă a mai multor instituții pentru ca proiectul să avanseze. Îmi propun să discut cu Guvernul și cu Primăria Capitalei pentru a încerca să găsim cele mai bune soluții…” Adică să vorbească cu Nicușor Dan despre Palatul Dacia-România, că doar nu îl ține gol degeaba.

În concluzie, dacă Nicușor Dan a făcut atâtea pentru interesele statului Israel din poziția de șef de ong, de președinte de partid, de consilier general și de primar al Bucureștiului, hai să ne imaginăm ce va putea face din funcția de Președinte al României!